

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. Y.**, zast. JUDr. Athanassiem Pantazopoulem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2014, čj. OAM-71/LE-LE05-LE05-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, čj. 4 Az 31/2014 – 86,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2014, čj. OAM-71/LE-LE05-LE05-2014 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a pravoslavného vyznání. Nikdy nebyl ani není členem politické strany ani organizace. Na Ukrajině žil se svými rodiči a bratrem ve městě C.. Do ČR přicestoval v roce 2008 za účelem studia, zbytek rodiny jej později následoval. V ČR měl stěžovatel povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel se dvakrát dopustil trestné činnosti, kvůli které mu byl trestním příkazem Okresního soudu Praha – západ ze dne 6. 3. 2014, čj. 1 T 27/2013 – 118, uložen mimo jiné trest vyhoštění na dobu 5 let. Stěžovatel následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, podle kterého mu bude v případě návratu do C. hrozit vážná újma z důvodu probíhajícího konfliktu mezi ukrajinskou armádou a separatisty a z důvodu jeho proukrajinských postojů. Stěžovatel může dle žalovaného využít možnosti vnitřního přesídlení; nebylo též zjištěno, že by v C. docházelo ke svévolnému násilí vůči proukrajinsky smýšlejícím občanům, nebo že by se tito případně nemohli domoci ochrany. Žalovaný neshledal důvodnou námitku, že v případě přesídlení na západ Ukrajiny bude stěžovatel perzekvován z důvodu užívání ruského jazyka a původu z východu země, neboť stěžovatel kromě ruského jazyka ovládá i ukrajinštinu, češtinu a angličtinu. K námitce případného nuceného nástupu do vojenské služby žalovaný uvedl, že se jedná o obvyklou státoobčanskou povinnost, kterou země mohou po svých občanech legitimně vyžadovat. Skutečnost, že stěžovatel má v ČR rodiče a bratra ještě automaticky nepředstavuje nárok na realizaci rodinného života zde.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel předně uvedl, že pochází z C. a v případě návratu tam mu hrozí vážná újma v důsledku ozbrojeného konfliktu a jeho protiseparatistických postojů. Podle stěžovatele se městský soud nezabýval tamější aktuální bezpečnostní situací. Opětovně stěžovatel vyjádřil obavu z potenciální výzvy k nástupu výkonu branné vojenské povinnosti, resp. z následků neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel je v ČR plně integrován, má zde rodinné i společenské vazby. Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

[5] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Účastníci řízení v dalších podání setrvali na svých již vyjádřených postojích.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyloužil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním i soudním řízení, nesprávné posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení městského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytyčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav, věnoval se aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by nebyla doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena.

pokračování

Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany o tvrzenou vážnou újmu v důsledku ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny. K tomu městský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že v C. zatím ozbrojený konflikt nenastal, přičemž stěžovatel může případně využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, neboť konflikt se odehrává pouze ve východní části země. Tento závěr byl opřen o aktuálně dostupné informace, a je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 – 93, ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011 – 108, a ze dne 11. 9. 2012, čj. 4 Azs 34/2011 – 154). V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatel obával persekuce z důvodu svých proukrajinských postojů a ovládnutí ruského jazyka. Tyto obavy však žalovaný ve správním řízení vyvrátil. Stěžovatel má nadto případně na Ukrajině dostatek účinných prostředků ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 4 Azs 25/2003 – 80, ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 – 51, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005 – 54).

[11] Povinností nastoupit k výkonu vojenské služby ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004 – 49, a ze dne 24. 3. 2006, čj. 5 Azs 184/2005 – 94, v nichž dovodil, že potenciální nástup k výkonu vojenské služby, ani případný nesouhlas cizince s vojenskou službou, nezakládají samostatně důvod k udělení mezinárodní ochrany. Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, z něhož lze pro právě projednávaný případ dovést, že soužití stěžovatele s rodiči a bratrem lze realizovat i mimo území ČR. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Přehledným, srozumitelným a velmi podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje.

[12] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu